

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
SESSION DE 1939-1940.	N° 131		ZITTINGSJAAR 1939-1940.
	15 Février 1940	15 Februari 1940	

PROJET DE LOI

ayant pour objet de modifier le chapitre VII de la loi du 18 juin 1930 relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés, à l'effet de le mettre en concordance avec le chapitre VII de la loi du 15 décembre 1937 complétée et modifiée par celle du 18 juillet 1938.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 15 décembre 1937 a modifié et complété certaines dispositions de la loi du 14 juillet 1930 relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré, entre autres celles du chapitre VII relatif aux dispositions pénales.

De ce fait, la concordance voulue par le législateur entre les dispositions pénales de la loi générale et de la loi du 18 juin 1930, relative à la pension des employés, n'existe plus.

La nécessité de cette concordance entre les dispositions pénales de deux lois, qui poursuivent au point de vue de l'assurance un objet identique, ne peut être discutée.

En effet, il ne se justifie pas que les employeurs défaillants soient condamnés différemment, selon qu'il s'agit d'une infraction à la loi générale ou d'une infraction à la loi relative à la pension des employés, ce qui s'est déjà présenté.

Il est donc indispensable que le chapitre relatif aux dispositions pénales de la loi du 18 juin 1930, relative à la pension des employés, soit remplacé, *mutatis mutandis*, par celui de la loi du 15 décembre 1937 en le complétant cependant en un seul point.

La loi du 18 juin 1930 relative à la pension des employés prévoit notamment en son article 47, 1°, l'obligation pour l'employeur de payer au Fonds d'Allocations pour Employés une cotisation patronale pour les employés occupés à son service, nés après le 31 décembre 1894, sans que ceux-ci soient tenus à payer une cotisation personnelle. Ainsi, dans ce cas, il ne peut être question pour l'employeur de

WETSONTWERP

tot wijziging van hoofdstuk VII van de wet van 18 Juni 1930, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood der bedienden, ten einde het in overeenstemming te brengen met hoofdstuk VII van de wet van 15 December 1937, aangevuld en gewijzigd bij de wet van 18 Juli 1938.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

Bij de wet van 15 December 1937, worden onder andere bepalingen van de wet van 14 Juli 1930, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood, deze van hoofdstuk VII in zake de strafbepalingen, veranderd en aangevuld.

Dienvolgens, bestaat de door den wetgever beoogde overeenstemming niet meer tusschen de strafbepalingen van de algemeene wet en die van de wet van 18 Juli 1930, betreffende de bediendenpensioenen.

De noodzakelijkheid van deze overeenstemming tusschen de strafbepalingen van de twee wetten die wat de verzekering betreft een zelfde doel nastreven, heeft geen betoog.

Het is inderdaad niet te rechtvaardigen dat, zooals dit zich reeds heeft voorgedaan, nalatige werkgevers op verschillende wijze worden veroordeeld, naar gelang het gaat om een inbreuk op de algemeene wet of om een inbreuk op de wet betreffende de bediendenpensioenen.

Het is dus volstrekt noodzakelijk dat het hoofdstuk, betreffende de strafbepalingen van de wet van 18 Juni 1930, in zake bediendenpensioenen wordt vervangen, *mutatis mutandis*, door dat van de algemeene wet van 15 December 1937, mits aanvulling nopens één punt.

Bij de wet van 18 Juni 1930, betreffende het bediendenpensioen, wordt namelijk in artikel 47, 1°, de werkgever er toe verplicht voor de bedienden in zijn dienst, die na 31 December 1894 geboren zijn, aan het Toelagenfonds voor Bedienden een werkgeversbijdrage te betalen, zonder dat deze er toe gehouden zijn een persoonlijke bijdrage te storten. Aldus kan er, in onderhavig geval, voor den werkgever

H.

transférer au susdit organisme sa cotisation concurrentement avec la cotisation personnelle de l'employé, puisque celle-ci n'est pas due.

Comme il n'existe pas de Fonds d'Allocations pour les ouvriers, pareille disposition ne figure pas dans la loi générale du 15 décembre 1937.

Les textes répressifs étant de stricte interprétation, il est nécessaire de mentionner de façon expresse, dans l'article 56 de la loi du 18 juin 1930, l'infraction qui serait commise par le patron au cas où il omettrait de verser au Fonds d'Allocations pour Employés cette cotisation patronale.

Cette ajoute fait l'objet de l'alinéa 3 de l'article 56, tel qu'il figure dans le projet de loi.

L'alinéa 4 du même article est modifié en conséquence.

A remarquer que par la loi du 15 décembre 1937, les textes relatifs aux pénalités ont été remaniés et précisés, de sorte qu'ils ne laissent plus place à des interprétations différentes.

Ces mêmes textes ont été à juste titre complétés, notamment par les dispositions de la loi du 24 décembre 1928 concernant la prescription spéciale en matière de pension, et par une nouvelle disposition destinée à étendre le délai de prescription, pour le cas où l'employeur tout en ayant prélevé les cotisations de l'assuré, ne les aurait pas transmises à l'organisme assureur.

Enfin, ont été prévues par les lois du 15 décembre 1937 et du 18 juillet 1938, des dispositions tendant à redresser les situations injustes créées en matière de pension de vieillesse par la faute ou la négligence de tiers.

Ces dispositions, qui ont trait à l'octroi des avantages à charge de l'État, s'appliquent également aux employés assujettis à la loi du 18 juin 1930.

Il est donc tout indiqué qu'elles soient insérées dans cette dernière loi.

Le Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale,

A. BALTHAZAR.

geen sprake zijn, zijn bijdrage aan bovenbedoeld organisme samen met de persoonlijke bijdrage van den bediende te betalen, vermits deze niet verschuldigd is.

Daar er geen Toelagenfonds voor arbeiders bestaat, komt zoodanige bepaling in de algemeene wet van 15 December 1937 niet voor.

Aangezien, wat de strafbepalingen betreft, de strikte uitlegging dient in acht genomen, is het noodzakelijk, bij artikel 56 van de wet van 18 Juni 1930, uitdrukkelijk de overtreding te vermelden, welke door den werkgever zou worden begaan ingeval hij zou verzuimen deze werkgeversbijdrage in het Toelagenfonds voor Bedienden te storten.

Deze aanvulling maakt het voorwerp uit van alinea 3 van artikel 56, zooals het in het wetsontwerp voorkomt.

Alinea 4 van hetzelfde artikel wordt dienvolgens gewijzigd.

Er dient opgemerkt dat bij de wet van 15 December 1937, de teksten betreffende de straffen werden omgewerkt en nader bepaald, zoodat ze geen aanleiding meer kunnen geven tot verschillende interpretaties.

Dezelfde teksten werden terecht aangevuld, namelijk door de bepalingen van de wet van 24 December 1928, betreffende de speciale verjaring in zake pensioen, en door een nieuwe bepaling met het oog op het verlengen van den verjaringstermijn, wanneer de werkgever, die de bijdragen van den verzekerde heeft ingehouden, ze aan het verzekeringsorganisme niet heeft overgemaakt.

Eindelijk, werden door de wetten van 15 December 1937 en van 18 Juli 1938, bepalingen voorzien tot verhelping van onrechtvaardige toestanden, in zake ouderdomspensioenen, ontstaan door de schuld of nalatigheid van derden.

Deze bepalingen, die betrekking hebben op het toekennen van de voordeelen ten laste van het Rijk, zijn eveneens van toepassing tegenover de ingevolge de wet van 18 Juni 1930 verzekeringsplichtige bedienden.

Het past dus dat zij in laatstgenoemde wet worden ingelascht.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

A. BALTHAZAR.

PROJET DE LOI

LÉOPOLD III, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale est chargé de présenter en Notre nom aux Chambres Législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

Le chapitre VII de la loi du 18 juin 1930, révisée par celle du 3 mars 1933 et intitulé « Dispositions pénales », est remplacé par les dispositions ci-après :

Art. 56.

Est puni d'une amende de 1 à 25 francs l'employeur ou son préposé qui n'a pas opéré les prélèvements, conformément aux articles 6, 11, 47, 2° et 48.

L'employeur ou son préposé qui, ayant opéré ces prélèvements, ne les a pas transférés à l'organisme d'assurance ou au Fonds d'Allocations pour Employés concurremment avec ses cotisations, dans les délais et conditions réglementaires.

L'employeur ou son préposé qui n'a pas transféré au Fonds d'Allocations pour Employés, dans les délais et conditions réglementaires, la cotisation patronale prévue à l'article 47, 1°.

L'employeur est, en outre, condamné à verser, dans les deux premiers cas, les cotisations personnelles et patronales arriérées et dans le troisième cas les cotisations patronales arriérées, sans qu'il puisse récupérer à charge de l'employé le montant des prélèvements qu'il a omis d'effectuer et à réparer tout préjudice résultant de l'omission ou du retard dans le transfert des versements.

Le jugement fixe le délai endéans lequel l'employeur est tenu d'exécuter ces obligations.

A défaut pour l'employeur d'avoir satisfait au jugement dans le délai ainsi fixé, le recouvrement des sommes dues est opéré par voie de contrainte, comme en matière de contributions directes.

Au point de vue de l'octroi de la contribution de l'Etat, de la majoration de rente de vieillesse et de veuve et des allocations d'orphelins, les versements

WETSONTWERP

LEOPOLD III, KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, wordt er mee belast, in Onzen naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de inhoud volgt :

Eenig artikel.

Hoofdstuk VII « Strafbepalingen », van de wet van 18 Juni 1930, herzien bij die van 3 Maart 1933, wordt door de hiernavolgende bepalingen vervangen :

Art. 56.

Wordt met een geldboete van 1 tot 25 frank gestraft de werkgever of zijn aangestelde, die de bij artikelen 6, 11, 47, 2° en 48 voorziene inhoudingen niet heeft gedaan.

De werkgever of zijn aangestelde, die de inhoudingen deed, maar deze niet heeft afgedragen, samen met zijn bijdragen, binnen den reglementairen termijn en onder de reglementaire voorwaarde, aan de verzekeringsinstelling of aan het Toelagenfonds voor Bedienden.

De werkgever of zijn aangestelde, die aan het Toelagenfonds voor Bedienden de bij artikel 47, 1°, voorziene werkgeversbijdrage, binnen den reglementairen termijn en onder de reglementaire voorwaarde, niet heeft afgedragen.

In de eerste twee gevallen, wordt daarenboven de werkgever veroordeeld tot het storten van de achterstallige werkgevers- en persoonlijke bijdragen en, in het derde geval, van de achterstallige werkgeversbijdragen, zonder dat hij, ten laste van den bediende, het bedrag mag terugvorderen van de inhoudingen die hij verwaarloosd heeft te doen en tot het herstellen van elke schade, voortvloeiende uit het verzuim van of de vertraging in het afdragen van de te storten gelden.

Bij het vonnis wordt de termijn bepaald, binnen welke de werkgever bedoelde verplichtingen dient na te komen.

Mocht de werkgever, binnen den aldus vastgestelden termijn, aan de hem door het vonnis opgelegde verplichtingen niet hebben voldaan, dan worden de verschuldigde sommen door middel van dwang, zooals in zake directe belastingen, ingevorderd.

Ten aanzien van het verleenen van de Rijksbijdrage, van den ouderdoms- en weduwerentoeslag en van de weezentoeelage, worden de werkgevers- en

personnels et patronaux sont considérés comme ayant été effectués dans le délai réglementaire si l'employeur a transmis à l'organisme d'assurance les cotisations arriérées augmentées, le cas échéant, de la somme nécessaire pour compenser la perte de rente subie par l'assujetti ou, éventuellement, par sa veuve.

La transmission des cotisations arriérées et, éventuellement, du capital compensatoire doit avoir été effectuée avant le 1er janvier 1938 ou, après cette date, en suite d'une décision judiciaire ou, volontairement, avant l'expiration de l'année qui suit la cessation du contrat de louage de services de l'assujetti.

Il en est de même lorsqu'à la suite d'une décision judiciaire, à charge de l'employeur, l'impossibilité de recouvrement des dites sommes est dûment constatée par un procès-verbal de carence ou, en cas de faillite de l'employeur, lorsqu'il est avéré que l'actif est insuffisant.

Art. 57.

La peine prévue à l'article 56 est appliquée autant de fois qu'il y a d'omissions pour chaque assuré.

Art. 58.

L'action publique et l'action civile résultant d'une infraction de l'employeur ou de son préposé aux dispositions des lois du 10 mars 1925 et du 18 juin 1930 relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés et des arrêtés royaux pris en exécution de ces lois, sont prescrites après une année révolue, à compter du jour de la cessation du contrat de louage de services et vis-à-vis de l'employeur qui, au moment de la cessation du contrat de louage de services, détient encore tout ou partie du montant des prélèvements qu'il a effectués en application des articles 6, 11, 47, 2° et 48 après une année révolue à compter du jour du transfert des prélèvements à l'organisme d'assurance.

Art. 59.

Est puni d'un emprisonnement de huit jours à 1 mois et d'une amende de 26 à 200 francs ou d'une de ces peines seulement, celui qui, en vue de l'exécution de la présente loi, a empêché un assujetti de s'assurer à l'organisme de son choix.

Art. 60.

Les dispositions de l'arrêté royal du 31 mai 1933, pris en exécution de la loi du 17 mai 1933, concer-

de persoonlijke bijdragen geacht binnen den reglementaire termijn te zijn gestort, indien de werkgever het bedrag van de achterstallige bijdragen, zoo noodig aangevuld met de vereischte som ter vergelding van het door den verzekerde of, gebeurlijk, door zijn weduwe geleden renteverlies, aan de verzekeringsinstelling heeft afgedragen.

Het afdragen van het bedrag der achterstallige bijdragen en, in voorkomend geval, van het vergeldend kapitaal, moet geschied zijn vóór 1 Januari 1938 of, na dien datum, ingevolge een rechterlijke beslissing of vrijwillig, vóór het verstrijken van het jaar dat volgt op het einde van het contract van dienstverhuring van den verzekeringsplichtige.

Zulks is ook het geval, wanneer na een rechterlijke beslissing ten laste van den werkgever, de onmogelijkheid van invordering der bedoelde bedragen naar behooren is vastgesteld bij proces-verbaal van onvermogen of, in geval van faillissement van den werkgever, wanneer het bewezen is dat het actief ontoereikend is.

Art. 57.

De straf als bepaald in artikel 56 wordt zoovele malen toegepast als er ten aanzien van één bepaalden verzekerde verzuimen werden gepleegd.

Art. 58.

De openbare en de burgerlijke rechtsvordering, die het gevolg zijn van een inbreuk door den werkgever of door zijn aangestelde op de bepalingen van de wetten van 10 Maart 1925 en van 18 Juni 1930, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdig dood der bedienden, alsmede op de in uitvoering van die wetten gegeven koninklijke besluiten, verjaren na verloop van één jaar, te rekenen van den dag, waarop het contract van dienstverhuring ten einde loopt, en ten opzichte van den werkgever, die op het einde van het contract van dienstverhuring, nog in het bezit is van het geheel of gedeeltelijk bedrag der inhoudingen, die hij deed bij toepassing van de artikelen 6, 11, 47, 2° en 48, verjaren ze na verloop van één jaar, te rekenen van den dag, waarop het bedrag der inhoudingen aan de verzekeringsinstelling werd afgedragen.

Art. 59.

Met een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met een geldboete van 26 tot 200 frank of met slechts een dezer straffen wordt gestraft, hij die den verzekeringsplichtige heeft belet zich met het oog op de uitvoering van deze wet bij de door hem verkozen instelling te verzekeren.

Art. 60.

Zijn van toepassing wat betreft de in uitvoering van deze wet verleende voordeelen, de bepalingen

nant les déclarations à faire en matière de subventions, indemnités ou allocations de toute nature, qui sont, en tout ou en partie, à charge de l'Etat, sont applicables en ce qui concerne les avantages alloués en exécution de la présente loi.

Art. 61.

Sans préjudice de l'application éventuelle des articles 269 et 274 du Code pénal, sont punis d'une amende de 26 à 200 francs les employeurs ou leurs préposés qui refusent de fournir aux personnes ou aux organismes chargés de l'exécution de la présente loi, ou d'en surveiller l'application, tous les renseignements demandés en vue de son application.

Art. 62.

Par dérogation à l'article 100 du Code pénal, le chapitre VII et l'article 85 du livre Ier de ce Code sont applicables aux infractions prévues aux articles 56, 59 et 61 de la présente loi.

Art. 63.

Les employeurs sont civilement responsables du paiement des amendes prononcées à charge de leurs préposés pour l'inexécution des obligations prévues par la présente loi.

Art. 64.

Une expédition des jugements rendus en exécution des articles 56, 59, 60 et 61 de la présente loi est adressée au Ministre qui a la Prévoyance sociale dans ses attributions.

Donné à Bruxelles, le 1er février 1940.

van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933, genomen in uitvoering van de wet van 17 Mei 1933, betreffende de verklaringen die dienen gedaan in zake om het even welke toelagen, vergoedingen en tegemoetkomingen, die geheel of gedeeltelijk ten laste van het Rijk zijn.

Art. 61.

Worden, onverminderd de gebeurlijke toepassing van de artikelen 269 en 274 van het Strafwetboek, met een geldboete van 26 tot 200 frank gestraft, de werkgevers of hun aangestelden, die weigeren aan de personen of aan de instellingen belast met de uitvoering van deze wet of met het nagaan van de toepassing er van, alle met het oog op haar toepassing gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Art. 62.

Met afwijking van artikel 100 van het Strafwetboek, zijn hoofdstuk VII en artikel 85 van boek I van dit Wetboek van toepassing op de bij artikelen 56, 59 en 61 van deze wet voorziene strafbare feiten.

Art. 63.

De werkgevers zijn burgerlijk rechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten, waartoe hun aangestelden, uit hoofde van het niet nakomen van de bij deze wet voorgeschreven verplichtingen, zijn veroordeeld.

Art. 64.

Een afschrift van de in uitvoering van de artikelen 56, 59, 60 en 61 van deze wet gewezen vonnissen wordt overgemaakt aan den Minister, die de Sociale Voorzorg in zijn bevoegdheid heeft.

Gegeven te Brussel, den 1er Februari 1940.

LEOPOLD.

PAR LE ROI :

Le Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale,

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

A. BALTHAZAR.